

Наші жінки – мироносиці.

В третю неділю після Паски Свята Церква згадує духовний подвиг жінок-мироносиць. І цей день є справжнім жіночим днем православної традиції. Коли ми говоримо про жінок, ми говоримо про матір, ми говоримо про дружину, ми говоримо про сестру по вірі.

У світі говорять, що жінки - це слабка стать. Але, коли ми читаємо життє великомучениці Варвари, важко уявити, що вона була представником слабкої статі, оскільки переносила фізичні муки. Але подвиг жінок-мироносиць - це подвиг ВІРИ, саме віри від серця. І жіноча релігійність - це та сила Бога, яка оберігає і нашу землю. Саме жінка несе на собі багато чого, це і сімейний тягар і тягар суспільного життя. Та головний подвиг і високе призначення жінки - бути матір'ю. Мати, яка дев'ять місяців носить в утробі своїй дитя - вона пов'язана з ним таким чином, що немає для людини ближчої істоти, ніж власна мати. Людина формується в утробі матері своєї, і ті біоритми, які виникають від материнського серця, стають її біоритмами. Дивовижним є не тільки фізіологічний, а й духовний зв'язок. Він є незбагненний.

І ми знаємо, що Матір нашого спасіння Пресвята Діва Марія стала тією єдиною, в чий утробі відбулася таємнича зустріч Бога з людиною, зустріч небес з землею, Ісус Христос - це Боголюдина. Людське Він взяв від Матері Пресвятої Богородиці, а Боже - від Самого Бога Творця, адже Дух Святий зійшов на неї. І ця Діва, представниця так званої слабкої статі, вона піднялася вище ангел, архангел, Херувимів, Серафимів.

І кожен з нас пам'ятає свою матір, кожен з нас знає свою матір і любить її, тому що це природньо - любити батьків, адже любити батьків і означає любити себе, так як наше життя ніяк невіддільне від їхнього життя. Наша радість - це їх радість, проблеми дітей - це завжди і проблеми батьків.

Але жінка - ще й дружина. Коли Бог створив людину з пороку земного і вдихнув у ніздрі її дихання життя і стала людина живою душею, то Бог сказав: "Погано бути чоловіку самотньому". Вслухайтеся в ці слова - Бог говорить: "Погано". Людина, позбавлена сімейних основ людського життя, не рахується людиною в повному розумінні цього слова. Це недороблена людина. Цілісна людина - це чоловік і дружина в плоть єдину. Тобто єдиний чоловік - це одружений чоловік, який має дружину. І, навпаки, людина, що не має дружини, це не цілісна людина, це півлюдини, (в російській мові так і кажуть «мужской пол», «женский пол», тобто пол - половина), а разом - це ціле.

Коли Адам вперше побачив свою дружину, в ньому пробуджується поетичне почуття і він починає віршувати. Особливо це видно на мові оригіналу, коли він говорить ці відомі слова: "Ось це плоть від плоті моєї, ось ця кістка від кістки моєї, бо залишити чоловік батька й матір, і пристане до дружини і будуть єдині". Ось в оригіналі це просто римується, тобто, поетичне почуття вперше проявляється, коли Адам бачить Єву. Тому в кожній романтичній історії - юнак іде назустріч дівчині, в любові між чоловіком і жінкою - присутній подих едемського райського саду.

Яка перша заповідь у всій Біблії? Перша, послана від Бога ще в Раю - це заповідь виконувати подружні обов'язки. Перша глава Біблії (книга Буття) - Бог сказав: "Плодіться і розмножуйтеся і наповняйте землю". Якщо це перша послана Богом заповідь, всі інші йдуть за нею, це означає, що в сімейному житті людина найбільш уподібнюється своєму Творцеві. Бог створив людину, але Бог дав можливість людині відтворювати собі подібних. І, коли, чоловік і дружина - плоть єдина, від цього цільного життя народжується нове життя, починається і приходять в цей світ.

Кожен з нас - це плід любові чоловіка і жінки. І немає жодного, хто не був би плодом любові. Вже ось ця очевидна обставина свідчить про висоту сімейних відносин. Навіть взаємовідношення Христа з Церквою є іконою того, якими повинні бути взаємини між чоловіком і жінкою. Апостол Павло так і пише: "Бо як Христос Глава Церкви, так і чоловік голова дружини". Причому чоловікам сказано: "Поводьтеся з дружинами вашими, як з посудиною з тонкого скла". Це дійсно дуже

красиві поетичні слова, особливо, коли в оригіналі ми їх читаємо. Скло в першому столітті, коли апостол Павло записав ці слова, було коштовністю. І чим тоншими були стінки скляної посудини, тим дорожчим вважався такий посуд. Чоловікам прямо сказано, що, якщо вони будуть дратувати своїх дружин, це буде перешкодою для їх молитовного життя, це руйнує їхні стосунки з Богом. Таким чином, мир в родині - це мир в церкві. Мир між чоловіком і жінкою - це мир у взаєминах з Творцем, який Сам вказав наступне - Погано бути чоловіку самотнім, створимо йому помічницю відповідну йому.

Жінка - це і сестра по вірі. Особливо ми, священики, відчуваємо підтримку наших сестер по вірі, які моляться за нас, наставляють нас, які перуть нам, які годують нас, прибирають в наших оселях і, воістину, так як жінка може надати допомогу будь-якій людині, ні один чоловік не здатний на таку кропітку турботу, та він і не вважається чоловіком, якщо у нього немає жінки. Це, як би, півлюдини, недороблена людина. Славимо Бога за наших сестер по вірі. Славимо Бога за наших матерів. Славимо Бога за наших дружин і усвідомлюємо високе призначення православних жінок похилого віку, наших бабусь. Як не згадати про них? Саме літні жінки-християнки є найбільш місіонерською активною частиною будь-якого християнського співтовариства.

Коли я вчився в семінарії за радянських часів, я проводив опитування з різних потоків семінаристів, хто через кого увірував. Майже не було семінаристів, які б повірили через священиків. Майже не було тих, які увірували через батька або матір. Але величезна кількість семінаристів, які свідчили про себе, що через бабку свою, першу наставницю в вірі, вони знайшли безцінний дар віри в Христа.

Чому так? Справа в тому, що бабусі займаються дітьми в дошкільний період. Це самий вирішальний, найважливіший період в житті людини. Батьки більше займаються їх вихованням, вихованням дітей в шкільний період, а бабуся природньо вкладає дієві слова віри в вуха своїх онуків, вона шепоче молитви, щоб вони знали їх напам'ять. Вона завжди інтуїтивно відчуває, як діяти по відношенню до внучат, і це самі великі місіонери - православні жінки похилого віку, бабусі. Я сам вивчив три основних християнських молитви: Отче Наш, Богородицю і Вірую, сидючи у бабусі на плечах. І я згадую, як вона мене несе і вимовляє ці молитви і я за нею повторюю ці молитви, та й не одне покоління виховане літніми християнками. Навіть хрещення Русі було обумовлено тим, що у князя Володимира була бабка - княгиня Ольга. І, коли він приймав рішення про хрещення Русі, він сам сказав: "Так і бабка моя, княгиня Ольга, наймудріша з жінок цю віру обрала". Це було вирішальне визначення, найголовніший аргумент, коли князь Володимир приймає рішення хрестити Русь.

Таким чином, ми не можемо недооцінити роль наших дружин, наших сестер по вірі, наших матерів і наших бабусь. І в цей день ми хочемо прославити Бога, ми, чоловіки, за кожну жінку, яку Бог послав нам в цьому житті, перш за все, матір, яка сформувала в утробі своїй наше життя. Ми хочемо прославити Бога за наших бабусь, які формували віру в серцях наших, за наших сестер по вірі: це тітки, двоюрідні сестри, парафіянки, які оточують нас і з великою турботою піклуються про нас.

Воістину, серце кожної жінки більш відкрите для служіння перед Богом. І в цей день ми радіємо про дружин-мироносиць і усвідомлюємо, що кожна християнка по-своєму дружина-мироносиця. Жінки-мироносиці несли вість про Воскреслого Христа апостолам, а ви несете вість про Воскреслого Христа своїм чоловікам, як апостол Павло пише: "Невіруючі чоловіки освячуються віруючими дружинами своїми". Ви несете вість про Воскреслого Христа своїм онукам, своїм правнукам. Ви, прикрашаючи храми Божі, все, що ми бачимо в храмі: випрані красиві ризи, рушники, все вимито чисто, красиво тому, що жіноча рука доторкнулась до цього, жіноча рука проявила турботу, і ми дякуємо Богові, ми, чоловіки, за те, що ви є серед нас. Без вас би не було жодного з нас, і життя було б поганим і безхливим у самотнього Адама в Раю, і чи був би це Рай, якби Адам був без своєї дружини Єви.

